

Alex Marwood

Waar is ze?

Ze zeiden dat het meisje 's nachts verdween.

Ze logen.

ISBN 978-90-225-7920-6

ISBN 978-94-023-0776-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Darkest Secret*

Oorspronkelijke uitgever: Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Vertaling: Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Arcangel en Hannah Wood | LBBG

Zetwerk: Text & Image, Elp

© 2016 Alex Marwood

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

De vertaling van het fragment uit *Othello* op pagina 7 is van Jurriaan Moulin, 1836.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

2004 | zondag | 4.45 uur | Sean

Hij wacht terwijl zij zich in haar jurk hijst en helpt haar dan met de rits. Ze ziet er flets uit in het grijze ochtendlicht, haar blonde haar eerder gelig dan warm van kleur, haar voorhoofd glimmend van te veel onderhoudsbehandelingen. Maar toch: beter dan de vrouw van bijna tien jaar jonger die voor hen uit over het gras is weggebeend. Opeens voelt Sean elk jaar van zijn vijf decennia. Over een paar uur krijg ik een helse kater, denkt hij. En ik wil wedden dat Claire me niet vrijuit zal laten gaan, alleen maar omdat het mijn verjaardag is.

‘Shit,’ zegt Linda. ‘Shit, shit, shit, shit, shit.’

Hij steekt afwezig zijn hand uit en masseert haar nekspieren. Ze zijn gespannen, graniethard. Hij weet zeker dat ze nog niet zo aanvoelden toen hij zijn hand daar tien minuten geleden had liggen. Claire bederft alles.

‘Het komt wel goed,’ zegt hij.

Ze draait zich woest naar hem om, met samengeknepen ogen, al is er nog steeds geen rimpeltje te zien in die gladde, glimmende huid erboven. ‘Hóé komt het dan goed, Sean? Nou? Zeg op. Wat, denk je dat ze dit stil gaat houden? Dat ze dit gedwee door de vingers gaat zien? Ze staat al bij

haar advocaat op de stoep voordat zijn kantoor zelfs maar open is. Je kunt maar beter je huwelijksvoorwaarden nog eens nalopen, want die zullen waterdicht moeten zijn.'

Sean laat zich op de dichtstbijzijnde ligstoel zakken. 'Misschien is het maar beter zo,' zegt hij peinzend.

'Voor wie?' snauwt ze.

'Voor... Nou ja, we hadden toch al geen schijn van kans. Ik weet niet eens meer waarom ik met haar ben getrouwd. Ik vind het gewoon jammer voor de kinderen, meer niet. Die hebben dit niet verdiend. En weet je, als het allemaal uitkomt, kunnen jij en ik...'

Ze deinst achteruit, met open mond van verbazing. 'Kunnen jij en ik wát?'

Zijn mond zakt ook open. 'Ik dacht...'

'Wat? Dat dit een soort... belegen *Romeo en Julia* was? Dat dacht je toch niet echt, hè?'

'Nou, nee.' Hij lacht blaffend om zijn waardigheid te redden. 'Niet bepaald *Romeo en Julia*, maar...'

'O, godsamme,' zegt ze. 'Ik ben getrouwd, Sean.'

'Niet echt,' zegt hij, en hij probeert zijn ondeugendejongetjesglimlach op haar. 'En ik ook.'

De weerzin in de blik die ze hem toewerpt spreekt boekdelen.

'Oké,' zegt hij. 'Nou, dan weet ik tenminste waar ik sta.'

'O, ga nou niet het slachtoffer spelen. Daar trap ik niet in. Kom op. We kunnen beter teruggaan. Ik moet bij mijn *niet-wettige* echtgenoot en vader van mijn kinderen terug zijn voordat zij hem vindt.'

Ze bukt om een goudkleurige sandaal met bandjes op te rapen die ze in de opwinding is kwijtgeraakt en die nu op zijn kant onder een stenen urn ligt waar lobelia uit stroomt. De kleur is exact hetzelfde als die van haar kanten jurk. Sean blijft zich verbazen over de tijd en concentratie die de vrouwen die hem omringen aan zulke zaken besteden, hoe ze zich van winkel naar winkel slepen, draaiend en kronkelend voor passpiegels, fron-

send alsof het hele geheim van de kosmos afhankelijk is van hun beslissing. Ergens heeft hij er bewondering voor, anders zou hij zich niet aangetrokken voelen tot die onderhoudsintensieve vrouwen, maar naarmate hij ouder wordt begint hij meer en meer naar eenvoud te verlangen; naar een ongekunsteld wezen dat minder waarde hecht aan die flauwekul en meer aan hem als man. ‘Shit, het is geknapt,’ zegt ze met een droevige blik op een reepje verguld leer dat onbruikbaar in de klamme lucht hangt. ‘Vijfhonderd pond, godbetert.’

‘Van harte, Seanie,’ zegt hij filosofisch.

‘O, god,’ zegt ze. ‘Mannen, nou vraag ik je.’

Ze trekt de andere sandaal uit en loopt weg over het gras, haar voeten zettend waar Claire ze nog maar een paar minuten eerder heeft gezet. Sean zucht en loopt achter haar aan. ‘Slof nou niet achter me aan,’ sist ze over haar schouder. ‘Ga een eind wandelen of zo. We kunnen beter niet samen binnenkomen. Misschien kan ik haar op andere gedachten brengen, als ik in mijn eentje ben.’

Ik betwijfel het ten zeerste, denkt hij. ‘Denk je dat het zin heeft?’

‘Ja! Hoor eens, jouw huwelijk mag dan naar de kloten zijn, dat wil niet zeggen dat het mijne er ook aan moet gaan. Schiet op!’

Ze gebaart naar rechts, naar de helling die afloopt naar het hek en de weg naar de veerboot. Sean haalt zijn schouders op en loopt weg,

Waarschijnlijk is het maar goed ook, uiteindelijk, denkt hij sjokkend in zijn overhemd, dat klam is van de dauw. Een lok van het dikke, donkerblonde haar waar hij zo trots op is, heeft zich bevrijd uit de laag gel en hangt voor zijn ene oog. Niet dat ik er trots op ben, maar ik ben liever de slechterik dan dat ik haar laat vallen omdat ze een kreng is. En dat is ze. Ik snap niet dat ik dat pas merkte toen het al te laat was.

‘Je moet eens ophouden met achter je lul aan lopen, Seanie, ouwe jongen,’ zegt hij hardop in de stilte om hem heen. Alsof dat ooit zou hebben geloond. Dat soort vrouwen kan de schijn niet eeuwig ophouden. Als ze hun boterbriefje eenmaal hebben, is het gedaan met de pijpbeurt en

komt de hoofdpijn opzetten. Mijn god, denkt hij, ik heb niet eens een verjaardagsbeurt gekregen dit jaar, en het is een kroonjaar. Je zou denken dat ze toch op zijn minst een beetje haar best had kunnen doen vandaag. Geen wonder dat ik het elders moet zoeken.

Het prieel ligt nog vol resten van het feest. Vergeten champagneglazen liggen op hun kant op de tafel en naast de bank staan drie lege flessen Bolly. Er ligt een half opgerookte Cohiba in de asbak van eerder en hij pakt hem in het voorbijgaan en steekt hem op, om iets te doen te hebben onder het lopen. Het geeft hem een beetje een verlopen gevoel dat hij dat doet, maar verlopen past prima bij zijn huidige stemming.

Hij besluit het werk in wording bij Seawings te gaan bekijken. Zelfs wanneer hij in een netelig parket zit, kan Sean geen weerstand bieden aan een mooi bouwterrein, en zijn omgang met de Polen die hier werken is tot nog toe niet zo hartelijk dat hij eens lekker rond zou mogen neuzen. Hij glipt door het hek van Harbour View en haast zich naar de schaduw van de graafmachine op de gedeelde oprit. Hij doet niet echt iets verkeerd, een beetje lichte huisvredebreuk, maar daar wil hij niet om vijf uur 's ochtends op betrapt worden, want hij kan het moeilijk goedpraten.

Aan de huiskant van de graafmachine staat een kleine kraan, de lange ketting met grijparmen al afgerold en over de helling gedrapeerd, klaar om aan de gaten in de rand van het zwembad vastgemaakt te worden. Het zwembad staat op zijn kop boven de kuil, als een koepel, om de regen buiten te houden, die niet is gevallen. Hij klautert omhoog op zijn nette schoenen met leren zolen, die wegglijden in de zanderige modder, en inspecteert het zwembad. Het is goed, degelijk, hoewel het blauwe polyester veel dikker en zwaarder is dan nodig. Typisch een amateuraannemer, denkt hij met de zelfvoldaanheid die het zo'n genot maakt om andermans werk te inspecteren. Het zwembad van Harbour View is half zo dik en kostte maar de helft, en kon ook zonder al die dure machinerie op zijn plaats gemanoeuvreed worden; acht potige bouwvakkers en een hoop ge-

vloek waren voldoende. Hij geeft er in het voorbijgaan een klap op en hoort een bevredigende holle dreun.

De chaos boven is van het vertrouwde soort. Bouwgerei: ladders en emmers en hoge stapels tegels, klaar om gelegd te worden, een betonmolen die wacht om de rand van het zwembad af te dichten als het eenmaal is geplaatst, een berg nog niet afgevoerde ruwe pleisterkalk en allerlei puin van een terras van verschillende soorten flagstones uit de jaren zeventig dat plaats heeft moeten maken voor de kuil. Spaden en pikhouwelen en troffels liggen op een hoop bij de voordeur, een uitnodiging aan passerende dieven. Het zou zijn eigen aannemers op een opvoedkundige boete komen te staan als hij het bij een van zijn eigen projecten zag. Een nieuwe duikplank ligt op zijn kant op het gras, met de achterkant in een bloembed, de hortensia's vermorzelend. Hij sleept hem weg als hij erlangs loopt, met zijn tong klakkend omdat iemand iets zo moois, zo teers, met zo'n achtere-loze minachting behandelt. Sommige stengels zijn bijna helemaal door-midden geknakt.

De tuin is aan de binnenkant van het hek afgezet met *leylandii*-haagconiferen. Lastige struiken, in het algemeen, maar de arme grond hier houdt ze in het gareel, althans voorlopig, en het zal nog een tijd duren voordat ze hoog genoeg zijn om de tuin van Harbour View aan te tasten, en dan is het huis allang verkocht. Beuken. Geef hem maar statige beuken. Over een paar weken zal hun groen in goud veranderen en zullen ze als lichtende bakens in het landschap staan, terwijl deze gevallen het hele jaar zwartachtig groen blijven. Wat gaat het allemaal snel voorbij, denkt hij. Die afgelopen tien jaar: het lijkt nog maar gisteren dat ik veertig werd, en ik heb nog niet de helft gedaan van de dingen die ik me vast had voorgenomen dat ene jaar te doen. Ik heb nog steeds geen ijskoude cocktail gedronken aan de voet van Ayers Rock, nog steeds mijn eigen helikopter niet bestuurd, nog steeds niet met haaien gezwommen, afgezien dan van die in het zakenleven. Ik dacht dat het Heather was die me tegenhield, die mijn dromen de kop indrukte, maar toen deed Claire het ook, en ik loop

nog net zo in de tredmolen als altijd. Misschien moet ik onder ogen zien dat ik mezelf uiteindelijk tegenhoud, niet zij. Ik ben niet de vrijbouter uit mijn fantasie, maar gewoon een man van middelbare leeftijd die hoopt dat zijn volgende scheiding hem niet al zijn spaargeld gaat kosten. God-dank ben ik deze keer inderdaad op huwelijksvoorwaarden getrouwd.

Hij bereikt de rand van de kuil die ze voor het zwembad hebben gegraven. Die is schrikbarend diep, maar dat is het bad ook, aan de diepe kant. Toch betwijfelt hij of het de bodem wel zal raken. Misschien willen ze de kuil tot het grondwaterpeil opvullen met dat puin. Het zou beslist een zuinige manier zijn om ervan af te komen, vergeleken met betalen voor de stort.

De bouwvakkers hebben woord gehouden en zelfs de pomp uitgezet tijdens hun afwezigheid. De bodem van de kuil staat vol water: zwart, brak, met een laagje zilt schuim erop. De gemiddelde huiseigenaar moest eens weten, denkt hij, hoeveel van zijn gladde, dure muren niet meer zijn dan kooien van draadgaas, gevuld met puin en bedekt met gipsplaat. Dan zou hij niet met geld smijten alsof ze eeuwig overeind zullen blijven.

Op de oprit hoort hij het piepen en dichtslaan van een portier, en een paar seconden later start er een motor en rijdt er een auto achteruit weg. Ik hoop dat het Claire is, denkt hij, dat ze er weer eens vandoor gaat, gewoontegetrouw. Goed zo. Het is te laat en ik ben te moe om nu nog de tweede ronde in te gaan.

Hij fleurt op en loopt terug naar het huis. Hij merkt vaak dat als er eenmaal beslissingen voor hem zijn genomen, zoals vannacht, zijn eerste gevoel een overweldigende opluchting is. Het is niet makkelijk geweest, er een minnares en een zeur op na houden. Als de minnares hem inderdaad heeft gedumpt, kan hij schoon schip maken. Niemand die nog illusies koestert met betrekking tot hem, geen dromen meer die hij aan gruzelementen kan laten vallen. Ik zal de kinderen missen, denkt hij, maar als ik eenmaal met haar klaar ben, lijdt het geen twijfel dat zij de volledige voogdij krijgt. Als er iets is wat een troeteladvocaat als Robert wél kan, is het een andere advocaat zoeken die goed in scheidingen is. En dan ben ik vrij.

Geen geknies meer, geen verwijten, geen kan-niet-vanwege-de-kinderen, niet meer naar restaurants om even afleiding te hebben van onze wederzijdse haat. Zij mag het huis in Londen hebben. Ik heb zelf toch niet meer nodig dan een appartement. Ik kan het rustiger aan gaan doen. Een groot huis in de provincie kopen, een paar feesten geven, me door mijn wijnkelder heen beginnen te werken. Ik heb goed geboerd. Zelfs nadat ik Claire heb afgekocht, heb ik nog genoeg over om er heel lang heel goed van te leven.

Dichter bij het huis begint hij het geluid van harde stemmen op te vangen. Zijn gasten: Robert en Maria, Linda, Charlie en Imogen: allemaal wakker, allemaal aan het roepen en gillen, de vrouwen hysterisch. O, jezus, het is al begonnen, denkt hij, en hij gaat langzamer lopen. Je zou denken dat ze zo chic zou zijn de anderen erbuiten te houden. Die verdomde Claire. Nooit tevreden met een crisis als ze er ook een drama van kan maken. Misschien ga ik maar...

En dan beginnen de woorden zich los te maken uit het rumoer. 'Mijn god, Jimmy! O, mijn god, doe iets! Jimmy!'

Sean zet het op een rennen.